

Vô Sắc Giới

Contents

Vô Sắc Giới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27

Vô Sắc Giới

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, phong lưu lang thang Nhiếp chính vương công x dã tâm bưng bưng đại mỹ nhân trọng sinh thụ, thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-gioi>

1. Chương 1

Chu Trọng Đạo chơi nửa đời.

Hắn từ khi sinh ra liền mắc bệnh, bệnh này vô cùng quái lạ, không tổn hại dung mạo tâm trí, phát tác lên cũng sẽ không đau đớn, nhưng không cách nào căn nhắc*. Rất nhiều danh y đến xem, chỉ lắc đầu bó tay, không chữa được.

*(/gěntái /: kiểu như không chữa được *huhu tui ko biết ai chỉ với*)

Đánh không được, chửi không được, tức giận không được, vội vàng không được, thương tâm không được, lao lực càng là trăm triệu lần không được.

Nếu là gia đình bình thường mắc bệnh này liền coi như xong rồi, có thể Chu Trọng Đạo may mắn đầu thai vào gia đình phú quý bậc nhất thế gian. Xuất thân là tiểu nhi tử của hoàng hậu, bên trong hoàng thành vô

số được tốt dưỡng bệnh, ngay cả cung nhân nội thị cũng để hẩn trong mắt mà cẩn thận nâng niu che chở.

Đến tuổi đọc sách vỡ lòng, trong khi Thái tử ca ca của hẩn nghiêm túc hướng Nho giáo học tập, Chu Trọng Đạo lại ôm một đồng chó con mèo con lặn lội thành một đoàn, trong mười ngày có đến năm ngày vùi ở bên cạnh hoàng hậu dưỡng bệnh. Đến tuổi nhận thức nhân sự, Thái tử sớm đại hôn, cưới định ra Thái tử phi. Chu Trọng Đạo không phải ngại nhà này quý nữ kiều man (a.k.a girl bánh bèo ngang ngược), chính là ngại nhà kia khuê tú cứng nhắc, thà rằng cả ngày cùng tiểu cung nhân nô đùa.

Tóm lại hết thấy đều là chơi, thuận theo ý hẩn chơi, bằng không bệnh phát ra có mệnh hệ gì thì nên làm sao bây giờ.

Hoàng đế hoàng hậu tại thời điểm đó rất sủng hẩn, yêu hẩn. Cho đến khi Đế hậu băng hà, Thái tử lên ngôi, trở thành Thuần Huy đế, vẫn là như vậy sủng Chu Trọng Đạo.

Chờ lại qua mười năm, hoàng huynh Thuần Huy đế của hẩn cũng băng hà, Chu Trọng Đạo bỗng nhiên trở thành hoàng đệ bị uỷ thác.

Trong một đêm, sự tình liên biến đổi đến không ngờ. Đối mặt với thái hậu còn trẻ (a.k.a chị dâu), cháu trai còn nhỏ, nhiếp chính thúc vương Chu Trọng Đạo khá là thương tâm, tinh thần sa sút một thời gian. Hẩn quả thực đã chơi gần nửa đời, vốn là hi vọng có thể dễ dàng chơi nửa đời còn lại.

Từ đó trở đi, Nhiếp chính vương câu cửa miệng liên biến thành: “Aizzz... Ta nơi nào nghĩ đến hoàng huynh sao có thể đi sớm như vậy, thương tổn trái tim của ta rồi!”

Trái tim bị thương tổn, đương nhiên cần thiết rượu ngon cùng giai nhân tới an ủi. (<(-- --)> sao lại như dzậy chứ)

Một năm lại một năm qua đi, Chu Trọng Đạo vẫn cứ yêu thanh sắc khuyến mã, du sơn tiệc rượu, nhưng hẩn đồng thời cũng là người nắm quyền nói một không hai trong triều, việc quốc sự quan trọng, hẩn không gật đầu, liền không thể quyết định.

Vì thế, Chu Trọng Đạo chơi thành nhân vật lừng lẫy nhất cũng khó nắm bắt nhất thiên hạ.

Chi Điền Uyển, tháng 3.

Thuyền hoa từ nơi thủy đạo chật hẹp nhất xuyên qua, liễu rủ thao thao phất qua thân thuyền. Chu Trọng Đạo dựa vào bên cửa sổ, xem hai bờ sông hoa thơm đưa tay là có thể chạm tới, thân thủ liền háo hức tưởng vi. Chờ đi qua một đoạn này, mặt nước bỗng nhiên trống trải, thủy sắc mịt mờ, phong khinh vân đậm, giữa trời đất lại càng yên bình rực rỡ hớp lòng người.

Trong thuyền cũng là một mảnh hoà thuận vui vẻ thung sức.

Rượu lâu năm thực đã bỏ, thay bằng trà mới, kim ngân bạc đại sau tấm bình phong là nhàn nhàn tiếng sáo trúc. Chu Trọng Đạo nâng đũa tường vi trùng trùng cánh hoa mới vừa hái kia thưởng thức, hần cười mỉm thời điểm tâm tình tốt nhất. Tào Khánh xem chuẩn thời cơ, cười nói: “Điện hạ, năm nay ngư long phường có một tân hài tử, công thơ thiện họa*, tinh thông đàn tỳ bà, lớn lên cực kì xinh đẹp. Đây còn chưa hết, kì lạ nhất chính là so với Thiện công tử khá là tương tự.”

(*công thơ thiện họa: làm thơ hay, vẽ tranh đẹp)

Thiện công tử là mỹ nhân mà Chu Trọng Đạo mấy năm qua sủng ái nhất, trước thậm chí có lời đồn đãi Nhiếp chính vương muốn cưới hần, nhập gia phả hoàng thất. Đáng tiếc vị công tử này ít phúc, trong năm ngoài một hồi bệnh nặng đã không còn. Sau khi Nhiếp chính vương bên người không có đặc biệt sủng mỹ nhân, phía dưới liền có người tự nhiên nổi lên tâm tư, nhưng đáng tiếc Chu Trọng Đạo cực kì xoi mói bắt bẻ, tóm lại là không hài lòng.

Nghe Tào Khánh nói người này như thế nào giống Thiện công tử, Chu Trọng Đạo cũng nổi lên lòng hiếu kỳ: “Đây ngược lại là hiếm thấy, ta muốn nhìn một chút.”

Hần vừa dứt lời, sau tấm bình phong tiếng tỳ bà liền ngừng lại một chút, rồi loạn một nhịp. Chu Trọng Đạo mỉm cười: “Đi ra đi, để cho ta xem.”

Một đạo âm thanh ôn nhuận đáp lại, từ sau tấm bình phong xoay chuyển đi ra, Chu Trọng Đạo vừa nhìn xuống liền thất thần, một người đang ở độ tuổi đẹp nhất, trên dưới hai mươi tuổi, thân thể thon dài hoàn mỹ, khuôn mặt cũng tại thời điểm đẹp nhất, phòng vệ trong mắt tất cả đều là tinh khiết, không hề mị tục*.

(*mị tục: quyến rũ dung tục tầm thường)

“Nhạc công thu nô bá kiến Vương gia.” Mỹ nhân hành lễ nói.

Chu Trọng Đạo vừa cẩn thận đánh giá, hình dạng mi mục quả nhiên là có sáu, bảy phần giống Thiện công tử, quả thực khó mà có được.

“Người tới đây.” Chu Trọng Đạo nói.

Thu nô tiến lên một bước. Chu Trọng Đạo khê khom người về phía trước, dùng ngón tay trở tại trên gương mặt y chậm rãi xem qua, mỉm cười nói: “Mỹ nhân không cần dùng son phấn?”

Thu nô không biết phải làm sao mà ngẩng đầu lên, phút chốc ánh mắt y hiện lên sợ hãi cùng uỷ khuất không phải người bình thường có thể ngụy trang; cứ như vậy khiến người trù mền, cũng không phải người bình thường có thể cưỡng lại.

Chu Trọng Đạo lại lắc đầu một cái, một chữ cũng lười nói, ra hiệu Tào Khánh mang y xuống.

Tào Khánh dẫn người thất vọng lui xuống, Chu Trọng Đạo quay đầu hỏi Triệu Cửu Chân: “Vì cái gì tìm một mỹ nhân hợp ý khó như vậy?” Hỏi đến thật là phiền muộn thâm trầm.

Triệu Cửu Chân là lão nhân trong cung, râu tóc bạc trắng, Chu Trọng Đạo vừa sinh ra liền ở bên cạnh chăm sóc hắn. Nghe Chu Trọng Đạo nói như thế, hắn mỉm cười nói: “Điện hạ, cõi đời này khó không phải là hợp ý sao?”

Chu Trọng Đạo không nhin được bật cười.

Chi Điền Uyển du ngoạn qua ba ngày, Chu Trọng Đạo trở về nội thành. Trong triều kết quả thi khoa sắp có, kỳ hạn ba năm thăng lên hay là rơi xuống liền xem kết quả khảo hạch này. Trong kinh lúc này, môn sinh cố lại, bạn cũ cùng năm, tương hồ lẫn nhau không còn nhiệt tình như trước.

Bộ phận quan lại đều là người của Chu Trọng Đạo, làm việc có chừng mực, tự không cần lo lắng. Các châu huyện to nhỏ quan chức, Chu Trọng Đạo nhìn qua, đại thể đều nằm trong dự liệu của hắn.

Chỉ có cái tên cuối cùng thu hút sự chú ý của hắn, hắn dùng bút son tại tên kia vẽ một cái dấu.

“Danh tự này thật quen thuộc... Hạ Lan Cẩn. Người này các hạng đánh giá đều là nhất, thành tích cực kì tốt, nên lưu lại trong kinh mới đúng, làm sao vẫn như cũ chạy ra bên ngoài? Lại còn chạy đi... Vĩnh Châu?” Chu Trọng Đạo không hài lòng. Vĩnh Châu là nơi bần cùng, mặc dù là bình điều cũng cùng giáng chức không khác gì nhau.

Phụ tá Trương Hi trả lời: “Người này xuất thân vi hàn*. Bất quá y làm quan cố chấp ương ngạnh, vào kinh tới nay chưa từng đến viếng thăm phủ thừa tướng, mà là nhiều lần lại đến Nhiếp chính vương phủ.”

Chu Trọng Đạo cười nói: “Này không tốt sao? Vì cái gì không cho y đến?” Hắn ngược lại không hề coi trọng xuất thân, thế tộc hàn tộc, tại nơi này của hắn chẳng hề phân biệt rõ ràng.

Trương Hi nói tiếp: “Điện hạ có chỗ không biết, thành tích y tuy tốt, nhưng danh tiếng có chút bất kham. Nghe đâu thời điểm y còn là thiếu niên, gia cảnh bần hàn, dựa vào trong tộc giúp đỡ mới có thể đọc sách dự thi, lại được Lý Hiệu Nghiệp thưởng thức, thụ chức quan...”

Lý Hiệu Nghiệp là môn sinh thừa tướng đặc ý nhất. Chu Trọng Đạo nghe đến đó hiển nhiên toàn bộ minh bạch — người này từ xuất thân đến xuất sĩ toàn bộ từ đầu tới đuôi đều hắn là người của thừa tướng, bây giờ có một phen thành tích, phải nên là thời điểm đến đáp thừa tướng, y lại nghĩ đến Nhiếp chính vương Chu Trọng Đạo, người này xem ra không phải là vong ân phụ nghĩa.*

(*ặc khúc này tui không hiểu lắm)

Một bên Thừa tướng tự nhiên cảm hận y, một bên Nhiếp chính vương sẽ không dễ dàng thu nhận y. Hộ bộ đem y ném tới vùng đất nghèo khổ cũng là chuyện đương nhiên.

Chu Trọng Đạo trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên nói: “Ta nhớ ra rồi, trước lão Trần cùng ta nói rồi, mỗ huyện có một Hạ Lan thị*, có được dáng vẻ phi phàm, cực kỳ tuấn mỹ, có phải là chính là Hạ Lan Cẩn này không?”

(*thị: ý chỉ có quan hệ)

Trương Hi bất đắc dĩ. Hắn còn muốn khuyên can.

Chu Trọng Đạo mình hạ xuống quyết đoán: “Tướng từ tâm sinh, trong lòng y có ẩn ác ý hay không, ta vừa nhìn liền biết.”

2. Chương 2

Hạ Lan Cẩn là cái hạng người gì, Chu Trọng Đạo trong lòng hiểu rõ.

Phượng hoàng trong ổ bay ra, lúc khởi đầu, thường thường tự cho mình là thanh cao. Mà người này có thể buông danh dự đến cật nhỡ, có thể thấy được đầu cơ cấp thiết. Hoặc là thông thạo rành rọt con đường nịnh hót, hoặc là không biết trời cao đất dày, ngữ bất kinh nhân, tử bất hưu*.

(*đại khái là lời nói không kinh người thì chết vẫn chưa thôi)

Tiểu nhân có công dụng của tiểu nhân, Chu Trọng Đạo học tập ném trái vị quân chủ, chuẩn bị nhiều mấy quân cờ bất đồng cũng không phải là chuyện xấu.

Cung nhân đánh mành, Chu Trọng Đạo lại không liệu đến những gì nhìn thấy trước mắt ——

Hạ Lan Cẩn trên mặt mang ý cười, đang nằm nhoài trên đùi hắn vuốt ve trêu đùa Chuồn Chuồn Kim.

Chuồn Chuồn Kim là con mèo mà Chu Trọng Đạo thích nhất.

Nhìn thấy Chu Trọng Đạo tiến vào, Hạ Lan Cẩn không chút hoang mang nhắc con mèo lên, trước đem nó nhẹ nhàng đưa đến lòng đất, mới hướng Chu Trọng Đạo hành lễ. Một chuỗi động tác vô cùng thành thạo.

Chu Trọng Đạo bị định thân (a.k.a đứng hình), nhìn chăm chăm không chớp mắt. Những cử chỉ động tác này, hẳn cảm thấy đã xem qua, hơn nữa còn là thường thường xem qua.

Hắn tâm sự nặng nề mà ngồi xuống, nghi ngờ đánh giá Hạ Lan Cẩn.

Một vẻ đẹp tuần mỹ, tuy rằng ngũ quan có chút thiên về thanh đạm, lại càng có vẻ sơ lãng văn nhã; nhìn ra được tự tin cùng thạo đời, thể nhân nghị luận bảo thủ cùng luân cú lại che giấu rất khá, không nhìn ra chút nào.

Chu Trọng Đạo chỉ có thể thâm hận chính mình háo sắc.

Chờ Hạ Lan Cẩn mở miệng nói chuyện, Chu Trọng Đạo trên người liền mềm mại. Âm thanh êm tai cũng không sao, còn nói đến lưu loát tiếng kinh đô phổ thông, đọc từng chữ từng chữ thông dong rõ ràng, không kiêu không vội. Ngoại quan vì tiện nghi nên vào kinh đều học tiếng phổ thông, có thể học được tốt như vậy, thực là hiếm thấy. Nhiều ít đều sẽ mang chút giọng nói quê hương.

Chu Trọng Đạo không yên lòng trước tiên hỏi thành tích của Hạ Lan Cẩn, khai khẩn nhiều ít đất hoang, nộp thuế nhiều ít. Hạ Lan Cẩn từng cái từng cái thông dong đáp, không một chút gò bó cưỡng ép, nói đến chỗ cao hứng, còn khoa tay múa chân hai lần.

Chu Trọng Đạo nhìn động tác của y, mí mắt liền giật lên, trong lòng có điểm không dễ chịu, ho khan một cái nói: “Người đánh giá thành tích, ta cũng nhìn thấy. Những người cùng tuổi người có thành tích đều được giữ lại ở kinh thành. Mà Lại bộ điều người đi Vĩnh Châu, người nhiều ít cũng nghe nói đi?”

Hạ Lan Cẩn từ từ nói: “Vâng, hạ quan đi hỏi thăm qua. Bất quá, không quá một ngày chính thức điều lệnh, liền vẫn có một ngày cứu vãn đường sống.” Đang khi nói chuyện một đôi mắt đẹp chỉ là mỉm cười nhìn về phía Chu Trọng Đạo, không có cảm kỵ.

Này lời nói vô liêm sỉ đến mức quá thẳng thắn, ngược lại Chu Trọng Đạo cảm thấy được có mấy phần đáng yêu.

Chu Trọng Đạo liền hỏi: “Há, người muốn như thế nào cứu vãn?” Trong giọng nói càng mơ hồ có ý trêu đùa.

Hạ Lan Cẩn đứng dậy liền hành lễ, trang trọng nói: “Nguyện vì điện hạ ra sức trâu ngựa, thành tựu Chu công sự nghiệp to lớn.”

Chu Trọng Đạo cười khúc khích, vung vung tay: “Thôi thôi, người đến trong kinh không lâu, còn chưa rõ ràng lắm ta làm người như thế nào. Ta người này luôn luôn là nhiều một chuyện không bằng ít một tội. Trong cung có thái hậu, trong triều có Quý thừa tướng, ta chỉ ở một bên nhìn chỉ cần không gây ra sai lầm lớn là tốt rồi. Người đã tìm đến ta, muốn lưu ở trong kinh làm cái chức quan nhân tản cũng không gì không thể, nhưng nếu muốn tiền đồ, ta không đảm bảo người, còn không bằng không muốn nhảy vào cái này cơ xảo, thành thành thật thật lương Quý thừa tướng nấu tư lịch, dựa vào thành tích của người, này

trình độ không khó lắm*.” (Ặc @...@)

Hắn thu kiêu diễm tâm tư, xem như là đem chuyện này dứt khoát định luận.

Hạ Lan Cẩn bị lời nói ẩn giấu sự châm chọc mỉa mai một trận, mặt cũng không đỏ, bình tĩnh nói: “Hạ quan nói như vậy, đều phát ra từ tận đáy lòng. Điện hạ chỉ cần có thể quen biết người, chính là có Chu công chi tài.”

Chu Trọng Đạo hô hấp nhất thời hỗn loạn.

Năm năm trước đêm đông, hắn tại trước giường Thuần Huy hầu bệnh. Thuần Huy khi đó thực đã hấp hối, không có một chút huyết sắc, nặng nề ngủ mê man hồi lâu, thời điểm thức tỉnh thấy Chu Trọng Đạo sắc thuốc đến, chỉ gọi hắn ngồi ở mép giường.

“Ta phải đi trước. Thiên hoàn trả tuổi nhỏ, người phải coi trọng hắn.”

Chu Trọng Đạo nắm chặt ngón tay Thuần Huy nhỏ dài, lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Thần đệ nguyện máu chảy đầu rơi.”

Thuần Huy thở hổn hển nở nụ cười: “Ta cũng không muốn người máu chảy đầu rơi. Ta muốn người... làm Chu công cho hắn.” (Làm Chu công tức là giúp đỡ việc triều chính)

Chu Trọng Đạo giận hờn nức nở nói: “Làm thế nào? Thần đệ dù có làm Chu công tâm, lại không có Chu công đại tài.” (ý ẻm là có tâm nhưng mà hông đủ tài)

Thuần Huy nói: “Bên đều không quan trọng. Chỉ cần người có thể biết người, liền có thể làm Chu công...” Trong đêm trường, đèn trên giá cung chúc ở bên cạnh họ dịu dàng nhảy lên. Khi đó Chu Trọng Đạo không cho trước mắt hắn có cây nến nào cháy hết, lại không ngăn được Thuần Huy dầu hết đèn tắt.(a.k.a die (,))

Chu Trọng Đạo rung mình một cái. Lúc này ngoài cửa sổ là lạnh lạnh ngày xuân, ánh mặt trời tươi đẹp. Đứng ở trước mặt hắn chính là không biết trời cao đất rộng Hạ Lan Cẩn. Chuồn Chuồn Kim liền lặng yên không một tiếng động bước đi thông thả vào, xa xôi nhìn Chu Trọng Đạo liếc mắt một cái, vòng đi ra sau tấm bình phong.

Trong lòng hắn thất vọng, cùng Hạ Lan Cẩn cũng không có tâm tình nói chuyện. Gọi cung nhân bưng hai khối mực cùng hai nghiên mực thưởng cho Hạ Lan Cẩn, đuổi y đi.

Bên này Hạ Lan Cẩn vừa đi, Chu Trọng Đạo liền gọi người mang tới bái thiếp của Hạ Lan Cẩn, tinh tế

nhìn một lần.

Trương Hi cùng mấy phụ tá khác lại đây cùng hẩn nghị sự. Chu Trọng Đạo liền đem bài thiếp đưa cho nhóm hẩn truyền đọc.

“Các người nhìn cảm thấy thế nào?”

Mọi người đánh giá thưởng thức một phen, đều nói Hạ Lan Cẩn tự học thể chữ Nhan, hình dáng rất được, tại dự thi cùng trên chốn quan trường được coi như chữ tốt. Mà bút ý hơi có ngưng trệ, không thể cùng đại gia so sánh.

Chỉ có người tối hiểu thư pháp, tối hội phân biệt chữ viết Đỗ Trọng Nghiêm chưa đưa ra một từ.

Sau Chu Trọng Đạo đơn độc đem hẩn lưu lại, hỏi: “Có thể nhìn ra cái gì?”

Đỗ Trọng Nghiêm do dự: “Một người có thể luyện rất nhiều kiểu chữ, nhưng phương thức hẩn vận dụng ngòi bút là không thay đổi được. Chữ này chuyển bút đầu bút lông nhìn quen mắt.”

Chu Trọng Đạo hỏi: “Giống ai?”

Đỗ Trọng Nghiêm nói: “Giống Cao Tông hoàng đế. Hạ Lan thị xác định am hiểu bắt chước theo tiên hoàng ngự bút.” Cao Tông là Thuần Huy miếu hiệu*.

(*kiểu như Cao Tông hoàng đế, Thái Tông hoàng đế, bên mình là Lý Thái Tổ, Trần Nhân Tông,...)

Chu Trọng Đạo không tỏ rõ ý kiến. Hẩn chỉ nghĩ, Đỗ Trọng Nghiêm có thể nhìn ra, hẩn có thể nhìn ra, kia tất nhiên còn có người cũng có thể nhìn ra.

Hạ Lan Cẩn ngại quan trạm dịch nhiều người hỗn độn, thiếu kiên nhẫn ở nơi đó, trong lúc lưu lại kinh thành muốn một căn nhà ở lại. Viện tử này nguyên lai truyền thuyết là chỗ một mỗ quan dùng để dưỡng ngoại, địa phương không hề lớn, tiện ở chỗ tránh tai mắt của người khác, bố trí đến thanh tịnh u nhã. Hạ Lan vào kinh chỉ dẫn theo bốn người hầu, hành lý không nhiều, ở lại thừa sức.

Từ Nhiếp chính vương phủ đi ra, Hạ Lan đi dạo phố đồ cổ, nghịch cái bình to bằng nắm tay, nhìn cao hứng sẽ không cùng chủ quán trả giá, mua lại giá gốc, thiếu chút nữa không đủ tiền ngồi cỗ kiệu trở về.

Trong sân thực đã có người đang chờ y.

Hạ Lan Kiều rót ba, bốn chén trà, thời điểm chờ Hạ Lan Cẩn trở lại vẫn luôn trong miệng lâu bầu mãi không ngừng: “Gia môn bất hạnh a, gia môn bất hạnh!”

Tổ tiên Hạ Lan thị từng vượt quá danh thần, bất quá thực đã là 300 năm trước, trước tiên triều thời điểm chuyện xưa. Danh thần kết cục không quá tốt, từ đây Hạ Lan bộ tộc thành thành thật thật nhiều thế hệ vừa làm ruộng vừa đi học, tiêu chuẩn thanh lưu. Đến triều đại trong tộc từng có rất ít mấy người làm quan, đều là chi ma lục đậu đại tiểu quan, một bộ tộc người vẫn không sờ tới phú quý hiển hách, chỉ là danh tiếng càng ngày càng tốt —— con cháu chỉ cần chịu đọc sách, trong tộc nhất định giúp đỡ.

Hạ Lan Cẩn là người khác biệt nhất, lão nhân trong tộc đều đối với y mang nhiều kỳ vọng. Vốn hi vọng y được Lý Hiệu Nghiệp thưởng thức, làm quan phụ mẫu một phương, tại địa phương chính tích liền tốt, từng bước từng bước lương Lý hiệu nghiệp, thượng Thừa tướng thuyền, Hạ Lan thị chấn chỉnh lại cửa nhà ngay trong tầm tay.

Không nghĩ tới Hạ Lan Cẩn không theo chỉ điểm của lão nhân trong tộc, vào kinh sau càng đối thừa tướng cùng Lý đại nhân hồ hững, trực tiếp tìm đến Nhiếp chính vương.

Hạ Lan Kiều ngấm lại đều đau lòng.

Hạ Lan Cẩn trở về nhà, trước đi vào phòng thay quần áo, uống miếng trà thẩm giọng, mới đi trong sảnh xem Hạ Lan Kiều.

“Ngũ thúc.” Y không nhanh không chậm hành lễ.

Hạ Lan Kiều là người nóng tính, thực đã gào lên: “A Cữu a A Cữu, người kêu Ngũ thúc nói thế nào người!”

Hạ Lan Kiều là đại chất tử (a.k.a cháu troai) của lão tộc trưởng, lúc tuổi còn trẻ thi đỗ quá tú tài, sau đó ở trong kinh thành làm việc lâu dài mười mấy năm.

“Phóng dương quan đại đạo không đi, càng muốn đi bằng môn tà đạo!” <()><()>

Hạ Lan Cẩn cười nhạo: “Nhiếp chính vương là hoàng đế thân thúc thúc, máu mủ tình thâm, lại có uỷ thác di mệnh, ta đi bái kiến một phen, sao lại gọi là đi bằng môn tà đạo?”

Hạ Lan Kiều cả giận: “Ta không muốn cùng người ngoài miệng công phu. Người cho rằng nương nhờ vào Nhiếp chính vương là tốt như vậy? Trong kinh người nào không biết vị này tính tình bất định, khó nhất lấy lòng? Ta ngày hôm nay liền đến hảo hảo cùng người nói một chút người này.”

Kiều lão gia mới vừa bày ra tư thế chuẩn bị thao thao bất tuyệt, tiểu người hầu liền đến báo Nhiếp chính vương phủ có người đến.

Cung nhân áo vàng đi đến, dâng một tấm thiệp mời đưa cho Hạ Lan Cẩn, nói Nhiếp chính vương ngày mai muốn tại Phong Lai Đường làm khúc thủy lưu thương yên, thỉnh Hạ Lan Cẩn cần phải có mặt.

Hạ Lan Cẩn mỉm cười nói: “Điện hạ thịnh tình, từ chối thì bất kính.”

Kiều lão gia lập tức xì hơi.

3. Chương 3

Phong Lai Đường bốn phía đều là rừng trúc, thung hạ thời điểm tốt nhất.

Ba tháng phân làm khúc thủy lưu thương yến, chơi chính là cái mảnh lối. Nhiếp chính yến hội, thỉnh khách mời, không câu nệ chức quan gia thế, chỉ cần vào mắt Chu Trọng Đạo, ai cũng có thể có được thiệp mời.

Tuy nói thưởng thung du ngoạn đỉnh tên tuổi, thực chất thượng thể nhân đều cảm thấy có thể trở thành khách quý của Chu Trọng Đạo, trong đó nhất định là có thâm ý khác. Có kẻ tò mò, đem mỗi lần Nhiếp chính vương mời tiệc khách đều chỉnh lý danh sách, để cho người nghị luận phân tích, cùng triều cục lại cũng có thể quả thất quả bất liên hệ tới.

Năm nay thung thiên khiến người chú ý nhất, không thể nghi ngờ chính là người từ thâm sơn cùng cốc đến – Hạ Lan Cẩn.

Hạ Lan Cẩn toàn thân y phục màu xanh bích, vừa vào vườn, liền chọc người liên tiếp quay đầu lại nhìn. Y thon dài trắng nõn, ăn mặc lưu hành một thời, so với công tử bột thêm lại một phần nho nhã, cùng rất nhiều đồng niên béo phì so sánh, tự nhiên vô cùng chói mắt.

Chu Trọng Đạo ngồi ở trong đình, triệu Hạ Lan Cẩn tới, muốn y sao chép thơ hôm nay mọi người làm.

Người hầu thực đã bố trí kỹ càng mực bút, Hạ Lan Cẩn không có chối từ, nghiêng người sáng khoai ngồi xuống bên người Chu Trọng Đạo, bắt đầu chép thơ.

Chu Trọng Đạo cầm nửa chén rượu còn lại, ánh mắt liền ngưng tại đầu ngón tay ngài bút Hạ Lan Cẩn, bất động.

Từng có khá nhiều lần, Thuần Huy như vậy viết chữ, hẩn ở một bên chơi, chơi mệt rồi liền nằm úp sấp ở một bên, xem ngài bút Thuần Huy làm sao ưu mỹ mà bơi lội.

Bút lông sói cứng rắn, đảo qua phảng phất không phải trang giấy, mà là tâm của hẩn.

Hẩn biết đến hẩn là ma chương, nhưng mà vô pháp tưởng tượng. Hẩn sống đến cái tuổi này, thực đã biết rõ tính nết của chính mình — — — một khi đối chuyện gì cố chấp, không kiên một cái đã nghiền, là sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Người chết quyết không sống lại, nhưng hắn có thể làm bộ tin tưởng.

Giống như một vở kịch, tình cảm thâm sâu, sinh có thể tử, tử có thể sinh. Hắn chỉ cần tại mọi thời khắc nhớ kỹ, coi như đây là tại trên đài hát hí khúc, cũng không có gì không thể chơi.

Hạ Lan Cẩn sao hảo một phần văn biên ngẫu lộng lẫy, vừa ngẩng đầu cùng Chu Trọng Đạo ánh mắt tương tra. Chu Trọng Đạo không kịp né tránh, hai người càng ngơ ngác nhìn nhau.

“Điện hạ, ” vẫn là Hạ Lan Cẩn trước tiên phục hồi tinh thần lại, “Này vài phần thực đã sao hảo, thỉnh điện hạ xem qua.”

Chu Trọng Đạo đã lâu chưa từng thất thố như vậy, giả vờ giả vịt nhấp một ngụm rượu, mới để chén rượu xuống, tiếp nhận Hạ Lan Cẩn dâng thơ văn.

Hôm nay tiệc rượu tổng cộng bốn mươi chín người, làm thơ năm mươi ba bài, phú mười hai bài, có ba người để giấy trắng, bị phạt đến say mèm. Hạ Lan Cẩn cũng làm một bài ngũ ngôn, chỉ có thể nói là chỉnh tề, không tính là nổi bật.

Chu Trọng Đạo đem thơ văn xem hết một lần, đánh giá vài lượt. Hạ Lan Cẩn làm thơ tại trình độ trung bình, nằm trong dự liệu. Năng thần bên trong có rất ít thơ từ đại gia. Hướng hồ Thuần Huy năm đó cũng không sao nghiêm túc học làm thơ, phụ hoàng cùng lão sư bọn họ đều nói, hoàng đế nếu quá ham thích thơ từ nhạc cụ, đổi triều chính mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Chu Trọng Đạo nghĩ đến đây liền cảm thấy Hạ Lan Cẩn qua loa làm thơ nhìn cũng vô cùng vừa mắt.

Phong Lai Đường tiệc rượu kéo dài đến nửa đêm.

Chu Trọng Đạo đã sớm ngồi xe trở về trong phủ nội thành, cùng hắn ngồi xe mà về chính là tân hoan Hạ Lan Cẩn.

Nói là tân hoan, Chu Trọng Đạo hoàn toàn chưa nghĩ ra làm sao hạ khẩu.

Hắn ngày hôm nay uống rượu cũng không nhiều, mà trong lòng trầm quá nhiều chuyện, chỉ cảm thấy đã lâu không cần người khác an ủi.

Vì vậy tại trong xe câu được câu không mà cùng Hạ Lan Cẩn chuyện phiếm.

Hỏi ý đến trong kinh đoạn thời gian này, có thể tham quan phong cảnh trong kinh?

Hạ Lan Cẩn sắc mặt trầm tĩnh, trả lời hào phóng, nói rằng: “Chỉ đi Định Quốc tự cùng từng viên. Định Quốc tự từ khi sau thời kì gặp hỏa hoạn tiền triều, luôn luôn phải tu sửa, mãi đến tận năm ngoái mới hoàn toàn hoàn công, hiếm thấy vào kinh một chuyến, đương nhiên phải đi thưởng thức.”

Chu Trọng Đạo trong lòng liền nhảy một cái như là thấy quý. Hạ Lan Cẩn mỗi chuyện đều có thể đáp đến tử huyệt.

Định Quốc tự là tại thời điểm cha hấn làm vua bị thiêu hủy cơ hồ một nửa. Trải qua ngàn năm cổ tự, Định Quốc tự bất luận tại trong nước hay là trong kinh đều có địa vị cao cả. Tu sửa một lần kéo dài mười mấy năm, đến thời điểm Thuần Huy băng hà, vẫn chưa xong tất.

Thời điểm Thuần Huy bệnh nặng, Chu Trọng Đạo từng đi qua Định Quốc tự vì hấn cầu thọ, khi đó trước đại điện đã được mạ vàng, rất nhiều tượng phật còn chưa tu sửa hoàn toàn. Hậu điện mới vừa mới bắt đầu sửa chữa đầu củng. Sau khi trở lại, Thuần Huy hỏi. Chu Trọng Đạo liền nói hấn nguyện lại đưa trăm cân kim phần cấp Định Quốc tự, giục Định Quốc tự mau chóng hoàn công.

Thuần Huy lắc đầu một cái, nói: “Mọi việc đều phải thuận theo tự nhiên mới tốt... Ta muốn nhìn Định Quốc tự lúc này.”

Chu Trọng Đạo lập tức suy nghĩ cái biện pháp tốt: “Ta ra lệnh họa sĩ đi đến. Đem Định Quốc tự chế thức cùng quá trình sửa chữa sau lần đó đều vẽ thành tập tranh, như vậy có thể lâu dài lưu giữ.” Đáng tiếc Thuần Huy bệnh quá nặng. Quyển tập tranh mới nổi lên tập đầu, hấn liền không thấy được.

Chu Trọng Đạo mỗi khi đi ngang qua Định Quốc tự, đều nhớ tới ngày đó hấn tướng mạo an bình quỳ gối trước phật, trong lòng trống rỗng, phảng phất chưa bao giờ sinh ra một tia tà niệm. Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ, ánh sáng bên trong phật hương lượn lờ.

“Định Quốc tự như thế nào?” Chu Trọng Đạo hỏi cảm tưởng Hạ Lan Cẩn khi tham quan.

Hạ Lan Cẩn thẳng thắn: “Hùng vĩ đẹp đẽ vĩ đại, trong nước e rằng không còn nơi nào có thể sánh ngang. Duy nhất một điểm không đủ, chính là quá mới.”

Đây vốn là một câu vô nghĩa, vì hỏa hoạn trùng tu đại điện, lẽ nào lại không mới?

Chu Trọng Đạo bỗng nhiên ôn nhu, cũng hỏi một câu vô nghĩa: “Mới có cái gì không tốt?”

Hạ Lan Cẩn đáp lại cũng giống câu đó: “Cũ mới bản thân cũng không có gì không tốt. Chỉ tiếc Định Quốc tự mới là việc không thể làm gì được.”

4. Chương 4

Chu Trọng Đạo không tiếp tục nói nữa, chờ đến vương phủ, hắn liền gọi Hạ Lan Cẩn đi nơi hắn thường trụ Cẩm Thanh viện.

Hắn thay quần áo khác, lại đây liền đem Hạ Lan Cẩn mang tới trong phòng. Cung nhân trước khi Chu Trọng Đạo trở lại đã sớm thu thập xong. Hắn thói quen biết hưởng thụ, ở mặt sau đình viện xây ôn tuyền.

Hạ Lan Cẩn lúc này mới do dự, mỉm cười nói: “Cùng điện hạ tắm, e sợ đường đột.”

Thời điểm Chu Trọng Đạo mê muội, Hạ Lan Cẩn nói cái gì hắn đều sẽ không tức giận, chỉ cảm thấy hết sức buồn cười.

Hắn không nói lời nào, chỉ là liếc nhìn Hạ Lan Cẩn, liền nhượng cung nhân vì hắn cởi quần áo.

Cung nhân hầu hạ tại bên người Chu Trọng Đạo, đã sớm không cảm thấy kinh ngạc, từng cái miệng kín như bưng, miệng như làm bằng sắt nói chuyện cứng rắn. Dù cho hắn thật đem Thuần Huy mang tới trên giường, đám cung nhân cũng không dám phun một chữ ra ngoài.

Huống hồ lúc này người Chu Trọng Đạo ngủ chỉ là một tiểu quan địa phương nho nhỏ.

Chu Trọng Đạo thoát quần áo, trần truồng đi tới trước mặt Hạ Lan Cẩn.

“Đi xuống đi.” Hắn dặn dò cung nhân. Sáu cung nhân lập tức lui ra.

Hạ Lan Cẩn cúi thấp đầu không tỏ vẻ, không nói lời nào, cũng không đi âu yếm, phảng phất quyết định chủ ý, quyết không động trước một bước. Một đôi mắt tựa hồ vô cùng vô tội nhìn Chu Trọng Đạo.

Vô cùng cao minh.

Chu Trọng Đạo rất tán thưởng.

Hắn chuyển tới phía sau Hạ Lan Cẩn, vì y cởi áo khoác, sau đó là áo lót. Hạ Lan Cẩn như sợ lạnh đột nhiên hơi co vai lại.

“Ai!” Hắn rốt cục nói ra câu nói đầu tiên sau khi hai người thoát quần áo, ngữ điệu không thể nói được là thương tâm hay là thỏa mãn.

Chu Trọng Đạo thấp giọng trêu đùa: “Tên đã lấp vào cung, không phát không được, người thời điểm lần thứ nhất thấy ta, liền phải biết chuyện này không thể cứu vãn.”

Hạ Lan ngẩng đầu lên xem, lúc này mới cùng Chu Trọng Đạo nhìn thẳng: “Điện hạ quả nhiên là lỗi lệ phong hành.” (a.k.a sấm rền gió cuốn =))))))

Hai người xuống nước. Nước ấm vừa vặn vô cùng thư thích. Chu Trọng Đạo thấp giọng nói: “Lần đầu tiên?”

Hạ Lan không hé răng.

Chu Trọng Đạo càng ngày càng trêu mến nhìn y, hôn một cái lên bả vai thon gầy của y, thấp giọng nói: “Mặc quần áo hoàn nhìn không ra, như vậy xem... Người cũng quá gầy đi. Thịt đều đi nơi nào?”

Hạ Lan chậm rãi hít sâu mấy lần, lúc này mới dần dần thanh tĩnh lại.

Hạ Lan hai cái chân dài, tại ôn tuyền trong nước tìm hoa, mịm mờ hơi nước bên trong, chỉ có thể nhìn thấy sóng nước gợn hình dáng, như đuôi cá giống nhau ưu mỹ, Chu Trọng Đạo thực đã không nhận được.

Hạ Lan cắn môi.

“Điện hạ...” Hạ Lan âm thanh có chút phát run. Chu Trọng Đạo không muốn nghe y dùng ngữ điệu âm thanh như thế gọi hắn điện hạ.

“Gọi ta tam lang” Chu Trọng Đạo nói, “Gọi ta tam lang...”

“Tam lang.”

Đây có thể là thanh âm Thuần Huy.

“Tam lang!”

Đây chính là thanh âm Thuần Huy.

Chu Trọng Đạo lẩm bẩm: “Ta đây, ta đây...”

Chỉ cảm thấy trong đầu trước mắt đều là một mảnh ấm áp trống không, hắn ôm không phải một khối thân thể, mà là người trong mộng của hắn.

Không biết bao lâu sau, Chu Trọng Đạo trên người bỗng nhiên nặng một tảng. Hạ Lan Cẩn hôn mê bất tỉnh ngã vào trên người hắn. Chu Trọng Đạo đem y ôm ngang, đặt ở trên ghế tre bên cạnh ao.

May mà Hạ Lan Cẩn lập tức tỉnh lại, một đôi mắt như ngậm lấy thủy, chỉ là có chút thất thần.

“Ai... Tam lang...” Y tựa hồ vẫn là mơ mơ màng màng, thấp giọng kêu một tiếng.

Chu Trọng Đạo dứt y một ngụm nước, Hạ Lan mới dần dần tỉnh lại. Chu Trọng Đạo yên lòng, kêu cung nhân lên hầu hạ thu thập.

5. Chương 5

Đã như thế, Hạ Lan Cẩn xem như là từ đầu đến đuôi đều là người của Chu Trọng Đạo, điều lệnh đi Vĩnh Châu ngày thứ hai liền đổi thành lưu ở kinh thành, nhậm Trung Thư Xá Nhân.

Hạ Lan Cẩn nguyên bản chính tích rất tốt, thêm vào Chu Trọng Đạo hết lòng đề cử, làm đến vị trí này cũng không ngoài ý muốn. Chỉ là cùng Quý thừa tướng một phe kết thù.

Kiều lão gia được tin gấp đến độ không được, vội vàng chạy đi tòa nhà Hạ Lan Cẩn thuê tìm hắn. Hạ Lan Cẩn tự nhiên không ở, chỉ có mấy người làm đang quét dọn chỉnh lý. Kiều lão gia hỏi tới, bọn họ cũng không biết Hạ Lan Cẩn khi nào trở về.

“Tướng công chỉ gọi người truyền lời trở về, kêu chỉnh lý đồ vật, chuẩn bị dọn nhà.”

Kiều lão gia trừng mắt hỏi: ” Chuyển nhà? Chuyển cái gì nhà? Hắn thuê viện tử này mới ở mấy ngày? Liền muốn chuyển?”

Hắn là càng ngày càng không quen nhìn Hạ Lan Cẩn diễn xuất, bắt đầu nóng nảy an vị tại trong sảnh chờ Hạ Lan Cẩn.

Vẫn luôn đợi đến gần một ngày, Hạ Lan Cẩn mới trở về.

Nhìn thấy Kiều lão gia, không chờ hắn nhắc tới, Hạ Lan Cẩn trước chính mình thông báo toàn bộ.

“Ta cũng không biết Ngũ thúc đang chờ ta, chậm trễ. Ta trước kia đi Lại bộ, nghe điều lệnh, làm giao tiếp. Sau đó đi báii phỏng tân thủ trưởng cùng đồng liêu. Buổi trưa làm danh thiếp mới, đồng thời làm quan phục mới. Sau giờ Ngọ đi bộ Lễ nghe giảng, định rồi nhật tử, chuẩn bị yết kiến hoàng đế. Liền hỏi công sở đi sửa sang lại công văn, buổi chiều đi một chuyến Nhiếp chính vương phủ, thương nghị sự vụ. Vẫn bận đến bây giờ.”

Kiều lão gia tuy rằng nổi giận trong bụng, nhưng nghĩ tới Hạ Lan Cẩn thực đã là người leo cao nhất Hạ Lan bộ tộc, cũng không dám trực tiếp giáo huấn hẳn.

Chỉ có thể tận tình khuyên nhủ nói: “A Cữu a! Người tuổi trẻ xông xáo đương nhiên tốt, đạo làm quan, không thể hi vọng một bước lên trời a! Ngũ thức ta ở kinh thành nhiều năm như vậy, không có chiến tích gì, nhưng trong giáo thực hiểu biết không tính là ít. Làm quan, chính là một cái ổn tự! Trong kinh thực thâm sâu, người biết có bao nhiêu người đi nhằm một bước liền đem mình thua hết à! Người cũng không phải xuất thân gia tộc quyền thế, không có chỗ dựa, làm sao đủ sức lực làm sự tình chói mắt này! Người biết hiện ở kinh thành có bao nhiêu người nhìn chăm chăm người sao?”

Hạ Lan Cẩn thực đã ăn cơm tối xong.

Nhiếp chính vương phủ có chiêu đãi, mà Chu Trọng Đạo không ở, chỉ có phụ tá tiếp khách. Hần thoáng uống xoàng lưỡng chén.

Lúc này vừa vặn uống trà tiêu cơm, hẳn một bên vừa uống trà, một bên tính toán sự tình chính mình, Kiêu lão gia nói, hẳn liền tùy tiện nghe.

“Nhiếp chính vương chính là chỗ dựa của ta a, còn chưa đủ lớn sao a?” Hạ Lan Cẩn mỉm cười nói.

Hần nói chưa dứt lời, nhắc đến Nhiếp chính vương, Kiêu lão gia lại càng buồn bực.

“Này Nhiếp chính thuyền người thượng cũng quá nhanh đi! Ta có mấy lời trước liền đề cập tới, hiện tại càng phải nói, trong triều hiện tại này vai thế, aizz! Chỉ là nhìn vững vàng, người cho rằng dưới nước thật giống phong cảnh trong kinh giống nhau ôn hòa xinh đẹp?”

Kiều lão gia trầm giọng nói: “Hiện ở trong triều, Quý thừa tướng, Nhiếp chính vương, Thái hậu ba bên giằng co không xong. Hoàng đế tuổi nhỏ, di mệnh Thuần Huy, lấy hoàng đệ vi nhiếp chính, Quý thừa tướng gia phong Thái phó, cũng có ý phụ giúp việc triều chính. Bàn tính này ban đầu vốn là Nhiếp chính vương làm chủ, Quý thừa tướng kiềm chế hẳn. Nếu như Nhiếp chính có ý đồ không tốt, trong triều không đến nỗi không thể ứng biến lực lượng.”

Hạ Lan Cẩn mí mắt giựt giựt.

“... Nhưng mà trải qua mấy năm, nhiếp chính có ý đồ không tốt hay không thì không biết, chỉ thấy Quý thừa tướng cùng nhiếp chính mâu thuẫn càng ngày càng gay gắt. Phương Thái hậu cũng là một nhân vật lợi hại, mấy năm trước vẫn luôn cùng phe với Quý thừa tướng, đem thế lực Thừa tướng nuôi đến có thể cùng Nhiếp chính vương ngang hàng. Thái hậu Phương gia cũng dần dần đề bạt mấy người trẻ tuổi, nhưng vì có nhiếp chính cùng tôn thất đè nặng, thân thích bên ngoài thế lực còn chưa hiện ra. Nhưng cái khó nói là thái hậu có thể hay không bỏ mặc thừa tướng cùng nhiếp chính tranh chấp, nằng chỉ cần ngồi chờ người ông đắc lợi.”

“Chiếu theo tình hình này tiếp tục phát triển, mắt thấy sắp tới chính là tranh giành quyền lực a. Ta nói cho

người, trong trường tư có vài thư sinh có chuyện tốt, thực đã bắt đầu loạn đánh giá về vương đảng cùng tướng đảng.”

Kiều lão gia cảm khái một tiếng: “Tiên đế đi bước cờ này, không biết có ngờ được rằng sẽ có ngày đó không! Nói đi nói lại, lúc còn sống có thể anh minh một đời cũng đủ lắm rồi, mọi chuyện sau khi chết ai cũng không ngờ được! Không ngờ được nha!”

Hạ Lan Cẩn sắc mặt bất động, yên lặng chờ Kiều lão gia nói xong, mới nói: “Ta mặc dù ở ngoài kinh làm quan, động tĩnh trong kinh, ít nhiều vẫn là rõ ràng.”

Kiều lão gia nhắc tới: “Đương nhiên rồi! Trên chốn quan trường ai mà không chú ý động tĩnh trong kinh đâu? Người cư nhiên đã biết đến, còn vội vàng vàng dựa thế nhiếp chính làm gì? Còn làm cho người khác chú ý.”

Hắn lắc đầu liên tục: ” Đầu cơ sự làm không xong rồi a.”

Hạ Lan cẩn rớt cuộc nói câu xuất phát từ nội tâm: “Không phải đầu cơ sự, là việc không thể không làm.”

6. Chương 6

Hạ Lan Cẩn nhậm chức Trung Thư Xá Nhân mười ngày, liền khai thông hai đạo, một bên bàn luận việc nông nghiệp, một bên bàn luận việc làm quan.

Chu Trọng Đạo nhận lấy sổ mà Hạ Lan Cẩn dâng, xem qua nguyên văn. Hắn nhìn hai bài số, rớt cuộc cũng hiểu tin đồn Hạ Lan Cẩn “làm quan bảo thủ” là bắt nguồn từ nơi nào.

Có người bảo thủ là mù quáng, nhưng Hạ Lan Cẩn bảo thủ lại là vì y xác thực thấy được khuyết điểm hiện thời, thời gian không chờ ta, nếu là mười năm hay hai mươi năm mà không chỉnh đốn lại, e rằng sẽ để lại một ổ bệnh cho đất nước.

“Người có thể làm những điều này, ta không ngăn cản người. Mà hậu quả sau khi làm, người có nghĩ tới chưa?” Chu Trọng Đạo xem qua sổ, cũng không nói là tốt hay xấu, chỉ nhìn Hạ Lan Cẩn nhàn nhạt nói.

Y trong bản số cũng không có đặc biệt chỉ mặt gọi tên kết tội ai. Mà Hạ Lan Cẩn là người của Chu Trọng Đạo, vậy bài số này theo góc nhìn của Thừa tướng mà nói, động đến đương nhiên là mặt của bọn họ.

Hạ Lan Cẩn thông dong nói: “Tự nhiên nghĩ tới. Ước chừng có thể lưu danh văn sử.”

Y đùa không phải lúc, Chu Trọng Đạo quăng tập sổ, cả giận nói: “Người gấp cái gì!”

Hạ Lan Cẩn đánh cược quá lớn. Nếu như Phương thái hậu coi trọng hai bài số này của y, y có Chu Trọng Đạo cùng thái hậu làm hậu thuẫn, có thể nói một bước lên mây, trực tiếp lên trời. Nếu như Phương thái hậu bị bài số này chọc giận, Quý thừa tướng lại thông đồng với thái hậu, có mười Chu Trọng Đạo cũng không bảo vệ nổi Hạ Lan Cẩn.

Hạ Lan Cẩn đem tấu chương dưới đất nhặt lên, nhẹ nhàng đặt xuống, nói: “Điện hạ... Thỉnh ngài tin ta một lần.”

Chu Trọng Đạo khổ sở trong lòng, một câu đều không nói ra được. Bên cạnh, nội thị Triệu Cửu Chân nhìn sắc mặt hắn không tốt, vội cầm thuốc đưa cho hắn. Hạ Lan Cẩn thành thạo tiếp nhận viên thuốc, tự mình thử độc, nửa quỳ trước mặt Chu Trọng Đạo, dỗ hắn, thanh giọng nói: “Điện hạ sao lại vì ta mà chọc giận thân thể?”

Chu Trọng Đạo cũng kỳ quái. Theo lý thuyết Hạ Lan Cẩn bất quá chỉ là một con cờ của hắn, cư nhiên cam nhận làm quân cờ, vậy thì nên có chút ý thức giác ngộ.

Hắn nắm trong tay quân cờ, càng không có đạo lý vì quân cờ mà khổ sở.

Nhưng Hạ Lan Cẩn quá giống cái người kia. Dù cho chỉ là trắng trong nước, hắn cũng không nỡ để nó mất đi.

“Đêm nay người ở lại vương phủ.” Chu Trọng Đạo muốn Hạ Lan Cẩn ngủ lại.

Ngay đêm đó, hai người liền mây mưa một phen. Khí trời dần dần ấm, hoa đào hoa mận chậm chậm rơi xuống, hồng rực cả một vùng, lan ra mùi thơm nhàn nhạt.

Chu Trọng Đạo muốn Hạ Lan đối diện với hắn, hai người mặt đối mặt, hắn lần này làm thật nhẹ nhàng, thời điểm tiến vào vô cùng ôn nhu, một bên chậm rãi đưa vào, chờ miệng huyết của y chậm rãi nuốt hết phân thân hắn, một bên vỗ về khuôn mặt Hạ Lan, muốn nhìn thấy rõ thần sắc của y.

Hắn thật bội phục mình, vào lúc này cư nhiên còn nghĩ đến tập số của Hạ Lan Cẩn, từng cái từng cái đều là vấn đề Thuần Huy năm đó cùng hắn nói qua, thậm chí so với tìm tòi nghiên cứu của Thuần Huy còn có chút rõ ràng hơn.

Nếu tình cảm này không phải là trái luân thường đạo lý, hắn thật muốn đối Hạ Lan hỏi một câu ——

“Ca ca... Là người sao?”

Nhất cử nhất động của y, lời nói cùng cách hành sự của y, mọi thứ đều giống với cố nhân. Nhưng mà dù cho Chu Trọng Đạo có nằm mơ, Thuần Huy khởi tử hoàn sinh, cũng sẽ không vui mừng mở rộng chân, mặc hắn rong ruổi như hiện tại.

Hạ Lan đôi mắt hí hí lại, lại như một ánh nến yếu ớt làm hấn chói mắt, Chu Trọng Đạo tăng nhanh động tác, thấp giọng nói: “A Cữu, mở mắt ra...”

Hạ Lan đôi mắt ươn ướt. Chu Trọng Đạo trong lòng bỗng nhiên đau xót, Thuần Huy từ nhỏ đến lớn có chuyện gì hấn đều biết, chỉ có một điểm hấn không biết chính là tình cảm trong lòng Thuần Huy như thế nào.

Mà Hạ Lan Cẩn coi như không có ưu điểm này của Thuần Huy, cũng là một bạn tình vô cùng tốt. Sau khi làm xong, Hạ Lan đứng dậy thu thập phải đi. Chu Trọng Đạo mang y cùng nằm xuống.

“Nghỉ ngơi chốc lát rồi hãy trở về.”

“Ta một khi đã ngủ, sẽ không đi đâu đâu.” Hạ Lan nói.

Trong lòng Chu Trọng Đạo liền dâng lên một cỗ trù mên: “Vậy thì ngủ đến sáng mai.”

Hạ Lan cực kỳ mệt mỏi, thẳng thắn nằm ở bên người Chu Trọng Đạo. Ma xui quỷ khiến thế nào, Chu Trọng Đạo hỏi: “Làm thế nào mà ngươi lại nghĩ đến những việc trong số?”

Hạ Lan âm thanh bình tĩnh: “Việc chính sự, chỉ cần xem nhiều suy nghĩ nhiều, đều có thể nhìn ra rõ ràng. Điện hạ chỉ sợ đã cũng sớm nhìn ra khuyết điểm bên trong rồi, chỉ có điều lấy tính chế động, nhưng mà đây không phải là con đường lâu dài. Thời gian dài, kiên cường mấy cũng không chịu nổi, trong tay có quân cờ tốt cũng vô dụng. Dù sao cũng phải có người dám nói dám làm —— thừa dịp thế cục trước mắt còn có khả năng chuyển biến tốt.”

Chu Trọng Đạo nói: “Lời này của ngươi, nghe tới cũng là trách ta không làm.”

Hạ Lan nhắm mắt lại khẽ cười một tiếng, nói: “Tam lang lo xa rồi.”

Chu Trọng Đạo ma xui quỷ khiến, liền hỏi: “Ngươi có tin chuyện người chết sống lại không?”

Hạ Lan lúc này mới từ từ mở mắt, không đợi y mở miệng, Chu Trọng Đạo biết mình lỡ miệng, tự hỏi tự trả lời: “Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái. Loại chuyện hoang đường này, tất cả đều là xạo thôi.”

Hạ Lan hỏi hấn: “Điện hạ đang nghĩ đến người nào?”

Chu Trọng Đạo không thể nói rõ, chỉ nói: “Già rồi, luôn có một hai lần hoài niệm người xưa thôi.”

Hạ Lan tò mò nhìn hấn: “Lẽ nào điện hạ đến nay chưa lập Vương phi, cũng là vì người xưa này?”

Chu Trọng Đạo hoàn toàn không nhìn ra Hạ Lan hiếu kỳ thật hay chỉ giả bộ.

Nhưng hắn không thể cùng Hạ Lan nói sâu hơn, không hề trả lời Hạ Lan Cẩn về vấn đề vượt rào này.

Lúc sau Chu Trọng Đạo không có căn hai tập số của y, đồng ý Hạ Lan Cẩn trình lên.

Hắn sớm hướng trong cung tung tin đồn, Phương thái hậu thực đã nghe thấy cái tên Hạ Lan Cẩn.

Về phần Phương thái hậu nhìn y không vừa mắt, Chu Trọng Đạo trong lòng chịu không được. Vẫn luôn lo lắng đến hai tập số trình lên ngày ấy. Sáng sớm ngày thứ hai, hắn liền tiến cung đi gặp thái hậu.

Mới đến Trường Tín cung, xa xa liền thấy nữ quan quen biết đi qua, mỉm cười dùng đầu ngón tay vuốt ve mái tóc xinh đẹp. Đây là ý tứ “hỉ thượng thuần sao”. Chu Trọng Đạo thoáng yên lòng.

Không đến một ngày, trong triều thực đã truyền khắp Hoàng đế cùng Thái hậu đối Hạ Lan Cẩn đều rất tán thưởng, trong triều nghị luận không ngừng, đem lưỡng bài sơ thảo luận chính sự.

Phương Thái hậu tự mình triệu kiến Hạ Lan Cẩn.

Ngày 25 tháng 3 triệu gặp một lần, sau ngày 28 tháng 3, Thái hậu cùng Hoàng đế lại cùng triệu gặp một lần.

Mỗi lần trở về, Hạ Lan Cẩn đều sẽ im lặng viết ra những vấn đề mà Thái hậu đối đáp với y, cùng Chu Trọng Đạo thảo luận.

Ngày mùng 2 tháng 4, Thái hậu liền triệu kiến Hạ Lan Cẩn. Chu Trọng Đạo không khỏi kinh ngạc.

Phương thái hậu làm người như thế nào, hắn biết rõ, nàng tuy rằng có được khuôn mặt xinh như hoa đào, tính tình lại hết sức tự tin. Trình độ nghiêm túc không thua gì nam tử.

Thời điểm Thuần Huy còn sống, nàng rất nghiêm túc thận trọng, ít khi cười nói. Chu Trọng Đạo khi ấy còn trêu đùa Hoàng tấu là vị mỹ nhân lạnh lùng. Sau Thuần Huy qua đời, Chu Trọng Đạo cùng nàng ít qua lại, không dám tiếp tục làm càn nói giỡn.

Phương Thái hậu năm lần bảy lượt triệu kiến Hạ Lan Cẩn, Chu Trọng Đạo còn không đến mức cho là Thái hậu cùng Hạ Lan Cẩn có cái gì mờ ám.

Hoàng đế cùng Thái hậu cùng ở, hơn nữa Thái hậu mỗi lần triệu kiến Hạ Lan, mỗi giờ mỗi khắc đều có mấy chục con mắt nhìn Thái hậu.

Trước kia sợ Thái hậu không thích Hạ Lan, bây giờ Thái hậu quá yêu thích Hạ Lan, Chu Trọng Đạo vẫn là phiền não.

Qua hai ngày, Chu Trọng Đạo ở trong cung gặp phải vị nữ quan “hỉ thượng thuần sao” kia. Chu Trọng Đạo lôi kéo nàng cười cợt hai câu.

Nữ quan có đôi mắt đẹp chuyển một cái, cười khanh khách thấp giọng nói: “Có chuyện lạ, tính ra cùng tâm phúc gần đây của người có liên quan, muốn nghe hay không?”

Nàng dán vào bên tai Chu Trọng Đạo, nhẹ giọng nói: “Hạ Lan Trung Thư Xá Nhân ngày đó tới Trường Tín cung, Thái hậu vô cùng ưa thích, lại cười đó. Tuy rằng cười chưa nhe răng, cũng coi như là hiếm thấy mà nở nụ cười.”

Chu Trọng Đạo nói: “Vậy liền coi là chuyện lạ?”

“Ta chưa nói xong, chờ tới khi Trung Thư Xá Nhân rời đi, một lát sau, Thái hậu mỗi ngày đều phải một mình sao chép một đoạn kinh thư. Nàng viết viết bỗng nhiên khóc.”

Chu Trọng Đạo trong lòng đột nhiên nhảy một cái.

“Thái hậu ở bên trong vừa cười vừa khóc nửa ngày, ngài nói có phải là chuyện lạ hay không. Lại không biết vị Trung Thư Xá Nhân này rốt cuộc là nơi nào xúc động Thái hậu...”

Chu Trọng Đạo sắc mặt lãnh đạm.

Nữ quan vẫn là thản nhiên, hé miệng nở nụ cười: “Điện hạ yên tâm. Lời này ta nói cho ngài nghe. Trong thiên hạ ta không dám nói cho người thứ hai.”

7. Chương 7

Chu Trọng Đạo cảm thấy được sự tình càng ngày càng chơi vui.

Hắn cùng với Phương Thái hậu dường như đã ngầm đạt thành một loại ăn ý kỳ diệu.

Có lẽ Phương Thái hậu đối với việc trong triều âm thầm cảm thấy lo lắng; có lẽ là đối với Quý thừa tướng càng ngày càng bất mãn; hoặc có lẽ Phương Thái hậu cũng đang chờ một quân cờ không sợ trời không sợ đất.

Bất kể là bên nào, Hạ Lan Cẩn ít nhất tại bên ngoài chiếm được yêu thích của Thái hậu. Đã như thế, Quý thừa tướng chỉ có thể trở mặt nhìn. Lúc cùng Chu Trọng Đạo chạm mặt, còn cố ý rộng lượng nói: “Bài số của Hạ Lan, ta đã xem kỹ mấy lần, rất có kiến giải. Lần sau có tiệc trà xã giao, ta nhất định phải mời hẳn có mặt. Điện hạ không ngại chứ?”

Chu Trọng Đạo cười ha ha: “Thừa tướng có lòng trọng nhân tài, ta sao lại để ý chứ?”

Quay đi quay lại, Hạ Lan Cẩn liền thật sự đến dự tiệc trà xã giao của Quý thừa tướng.

Tiệc trà xã giao vừa kết thúc, Hạ Lan liền đi tới Nhiếp chính vương phủ. Chu Trọng Đạo tai mắt nhiều như gió, hẳn thực đã nghe nói, Hạ Lan Cẩn tại tiệc trà xã giao đã bày ra một kỹ năng pha trà cực kì tốt, so với thế gia công tử thừa sức, không chút nào yếu thế.

Trong kinh giàu có và đông đúc, sang trọng hoa mỹ. Hạ Lan Cẩn xuất thân thâm sơn cùng cốc, có lẽ đã sớm chuẩn bị, mới có thể ở kinh thành như cá gặp nước, không bị người cười nhạo.

Nhưng có vài thứ, không phải nói chuẩn bị là có thể chuẩn bị kỹ càng. Chu Trọng Đạo gặp quá nhiều, những người đến trước mặt hẳn liền khúm núm, chưa chắc bọn họ không có chuẩn bị.

Hạ Lan Cẩn trên người trời sinh có thần thái đã ăn sâu trong máu, cử chỉ của y thực tự nhiên, thay đổi nhanh như nước.

“Ta đang suy nghĩ xem đến cùng còn có cái gì mà người không thể làm.” Chu Trọng Đạo đang đứng ở dưới hành lang, nhìn đang đi tới, không đợi y hành lễ liền nở nụ cười, noi với y một câu.

Hạ Lan Cẩn cười hỏi: “Quá mức khoe khoang?”

Chu Trọng Đạo lắc đầu: “Cũng không phải.”

Hắn còn rất yêu thích bộ dáng bừa bãi của Hạ Lan Cẩn.

Trong kinh chẳng hề thiếu người có dã tâm, nhưng như Hạ Lan Cẩn sinh khí bừng bừng như vậy, đã lâu rồi không có xuất hiện.

Trong bụi hoa bỗng nhiên động một cái, một con mèo đen đốm trắng nhảy ra, từ từ đi đến dưới chân bọn họ. Hạ Lan Cẩn ngồi xổm người xuống, ôm lấy con mèo.

“Bông Tuyết.” Y thân mật nhỏ giọng gọi tên con mèo.

Chu Trọng Đạo một trận mê muội.

Hạ Lan Cẩn nựng nựng chân trước của nó. Con mèo nhỏ giọng ngao một tiếng.

Trong vương phủ tuy có phòng cho mèo, nhưng từ trước đến giờ đều tùy ý để nó đi loạn, cũng không nhốt lại, ngoại trừ Chu Trọng Đạo cùng quan nuôi mèo*, không ai biết trong phủ đến cùng có bao nhiêu mèo. Hạ Lan Cẩn dường như cũng là một người yêu thích động vật nhỏ, cùng mèo trong vương phủ thực đã quen thân.

*(*Người chuyên chỉ nuôi mèo thôi chẳng làm gì hết)*

Chu Trọng Đạo chậm rãi nói: “Mèo trong phủ đều quen thuộc người, người cũng biết con mèo này gọi là Bông Tuyết? Chẳng phải người không biết tên mèo sao?”

Hạ Lan Cẩn không thèm để ý nói: “Tựa hồ là nghe ai kêu lên, nghe một lần liền nhớ kỹ.”

Chu Trọng Đạo nhìn chằm chằm Hạ Lan Cẩn, nhìn đến khi y buông con mèo xuống, quay đầu lại nhìn thấy Chu Trọng Đạo đang nhìn mình. Ánh mắt kia không giống bình thường.

Y liền hướng Chu Trọng Đạo mỉm cười: “Đêm đã khuya, điện hạ nên nghỉ ngơi đi.”

Chu Trọng Đạo nặng nề nói: “Chẳng ai gọi nó là Bông Tuyết đâu. Mấy năm trước Bông Tuyết bị bệnh đã chết rồi. Sau đó ta liền tìm một con có màu sắc và hoa văn giống nó như đúc, gọi là Nguyệt Văn Cơ.”

“Cái tên Bông Tuyết trong phủ thực đã mấy năm không có ai gọi rồi, ” hắn nói, ” Công phu này của người cũng quá ghê gớm rồi. Ngay cả tên của một con mèo cũng có thể đào bới ra.”

Hạ Lan Cẩn không còn lời nào để nói, y không có cách nào biện giải cho mình, chỉ có thể thẳng thắn nhận sai.

“Ta biết điện hạ thích mèo. Lấy lòng bề trên thì có xá chi, ta nhọc lòng mưu lợi, xin điện hạ cứ trách phạt.”

Chu Trọng Đạo đem y mang lên giường.

Hắn chưa bao giờ đối với người nào khoan dung như vậy. Bộ dáng Hạ Lan Cẩn nửa quỳ ở đó, ngửa mặt hướng hắn mỉm cười xin khoan dung, cây ngay không sợ chết đứng, một chút chột dạ cũng không có. Dáng vẻ đó khiến Chu Trọng Đạo nhất thời chỉ muốn đem y trói ở trên giường làm ba ngày ba đêm.

Ba ngày ba đêm là không thể. Nhưng mà ngày kế chính là tuần nghỉ ngơi. Một ngày một đêm thì được.

Mùa hè đêm ngắn, chập sáng còn chưa tan hết thì sắc trời liền hơi sáng.*

*(*Hồi xưa trời nóng trong cung thường hay dùng băng, nước đá để cho mát)*

Chu Trọng Đạo từ trên giường bước xuống dưới, buông màn. Gọi nội thị thay chậu băng, lại đưa nước nóng vào. Hắc tự mình lau chùi thân thể Hạ Lan. Hạ Lan bị hắc giằng co một đêm, còn đang ngủ say.

Chu Trọng Đạo ngồi ở bên giường, ngón tay giữ cầm cửa y, nhẹ nhàng lau.

Khuôn mặt của y chẳng có chỗ nào giống Thuần Huy. Người ta thường nói mỹ nhân luôn có điểm tương tự. Thí dụ như thu nô trước kia cùng Thiện công tử có sáu, bảy phần tương tự, coi như rất giống. Bản thân hắc cùng Thuần Huy, có bốn, năm phần tương tự, người khác vừa nhìn liền biết là huynh đệ.

Từ bề ngoài mà nói, Hạ Lan chỉ có hai phần bóng dáng của Thuần Huy.

Thuần Huy mũi rất cao, là trên sử sách tiêu chuẩn long chuẩn*. Mà mũi Hạ Lan lại thon dài túm.

Đôi mắt Thuần Huy là mắt phượng, khoe mắt hướng lên trên, cười lộ lên tinh thần thật phấn chấn. Hạ Lan khoe mắt lại hơi hướng phía dưới, cười lộ lên liền vô tội.

*(*a.k.a trai đẹp tiêu chuẩn hồi xưa)*

Nhưng thần thái Hạ Lan kia giao hoạt kiên cường, có thể nhìn thấy từ bên ngoài, làm hắc luôn nghĩ đến Thuần Huy.

Hắc vốn nên vì loại liên tưởng này mà nổi giận.

Tào Khánh mang thu nô đến, nói là giống Thiện công tử, liền làm cho hắc không thoải mái, chỉ cần có chỗ không tuân lệnh, sẽ nhắc nhở hắc, bề ngoài tương tự kia chỉ là mưu toan lừa gạt qua ải nguy trang.

Mà như Hạ Lan Cẩn, hắc chỉ cảm thấy càng nhìn càng giống, mặc dù có nơi nào không giống, cũng là rất đáng yêu.

Hạ Lan Cẩn mở mắt ra, y đem tay Chu Trọng Đạo đẩy ra: “Tránh ra.” Giọng nói không tốt, thật giống như hoàn toàn quên mất đêm trước là ai đắc tội với ai.

Chu Trọng Đạo liền thuận tay xẹt qua cổ Hạ Lan, mò tới xương quai xanh, ở nơi đó bồi hồi chốc lát, sau đó nhẹ nhàng đặt tại lồng ngực của y.

“Ngươi là thế nào lớn lên?” Hắc hỏi Hạ Lan Cẩn.

Hạ Lan Cẩn ở trên giường không đứng đắn trả lời: “Uống sữa và ăn cơm.”

Chu Trọng Đạo không để ý tới chuyện cười của y, cúi người hôn môi của y. Mới đầu là bờ môi chạm nhau, Hạ Lan Cẩn không hề bị dao động. Chu Trọng Đạo càng thêm ân cần, dùng đầu lưỡi trêu chọc khóe môi của y. Hạ Lan Cẩn lúc này mới hơi hé miệng, hai người môi lưỡi quấn quýt.

Mùa hè sắc trời sáng lên nhanh hơn. Cửa sổ cứ việc đóng chặt, buông màn che, trong phòng toàn là tia sáng ái muội.

Chu Trọng Đạo có thể nhìn thấy rõ ràng vết hồng trên đầu vai Hạ Lan, đó là dấu vết đêm hôm qua hắn lưu lại. Hắn dùng ngón tay xẹt qua, liền hướng phía dưới hôn xuống.

“Điện hạ, ” Hạ Lan Cẩn đẩy đẩy hắn, “Điện hạ không phải thật muốn ở trên giường cả ngày đi?”

Chu Trọng Đạo vươn mình từ trên người y xuống dưới, nhưng vẫn lấy tay chân vây y lại, mỉm cười nói: “Ta ngày hôm qua nói, muốn ở trên giường một ngày một đêm, chính là một ngày một đêm.”

8. Chương 8

Chu Trọng Đạo nhắm mắt lại, ngậm lấy môi Hạ Lan Cẩn, nhẹ nhàng trêu đùa hôn môi.

Hạ Lan Cẩn phảng phất cũng động tình, duỗi tay vỗ vỗ hai má Chu Trọng Đạo, thấp giọng nói: “Tiếp theo chơi cái gì?”

Đến buổi trưa, Triệu Cửu Chân tự mình hầu hạ, bưng cơm trưa tiến vào.

Chu Trọng Đạo không muốn uống rượu, uống rượu là vì trợ hứng. Hắn đối Hạ Lan Cẩn hứng thú đầy mình, không cần thêm nữa.

Lúc Triệu Cửu Chân tiến vào, cửa sổ trong phòng đều mở ra, gió lùa vào vô cùng mát mẻ. Chu Trọng Đạo cùng Hạ Lan Cẩn ngồi ở trên giường chơi song lục*. Hai người ném xúc xắc ném đến vui vẻ, quần áo tuy rằng tùy tiện, nhưng cũng còn rất chỉnh tề.

(Backgammon hay cờ tào cáo là một trong những board game cổ nhất cho hai người chơi, trong đó những quân được di chuyển theo số súc sắc. Người chơi chiến thắng bằng cách di chuyển tất cả các quân về phía mình – Wiki)*

Thấy Triệu Cửu Chân bưng cơm tới, Chu Trọng Đạo bảo hắn: “Liền đặt ở trên giường đi.”

Triệu Cửu Chân liếc nhìn giường lớn rộng rãi, bên trên thực đã rải ra một giường đồ vật, mấy quyển tập tranh, ngọc đẹp cửu liên hoàn, quần cờ lán khắp nơi, mấy con dấu cũ tán loạn, bóng cùng đèn lưu ly chất đống ở một góc.

Hai người tựa hồ tại trên giường chơi nửa ngày.

Hắn thoáng dọn dẹp lại một phen, đem cơm trưa bày biện trên bàn ăn: “Điện hạ, cơm trưa chỉ cần như thế này thôi sao?”

Chu Trọng Đạo đang bận tính điểm số, phát tay một cái đuổi hắn đi: “Được rồi được rồi.”

Triệu Cửu Chân bụng tới tất cả đều là chút điểm tâm nước uống, cơm nước cùng đồ ăn mặn đều không có.

Chu Trọng Đạo một bên cầm lấy một nắm gạo nếp, một bên chơi song lục đến vui vẻ. Hạ Lan Cẩn lúc đầu còn không nguyện ý, thấy hắn như vậy, cũng dứt khoát buông ra, cầm cục nước đá ăn.

Chỉ là y so với Chu Trọng Đạo còn văn nhả hơn, ăn một miếng, liền đem cốc nhỏ để ở một bên.

Chu Trọng Đạo cười nói: “Ta khi còn bé lớn lên ở trong cung, vạn vật tự nhiên không thiếu thứ gì, chỉ có quy củ là quá nhiều.”

Hạ Lan Cẩn liếc mắt nhìn hắn, nói: “Điện hạ bây giờ như vậy, chỉ có thể nói quy củ còn chưa đủ nhiều đâu.”

Chu Trọng Đạo cười nhạo: “Lời này không sai. Ta chịu gò bó, e rằng không bằng một phần mười hoàng huynh.”

Hạ Lan Cẩn rũ mắt, không hé răng.

Chu Trọng Đạo nhìn chằm chằm khuôn mặt y, như muốn nhìn ra một chút động tĩnh gì đó.

“Tại sao không nói chuyện?” Hắn lắc xúc xắc, hỏi Hạ Lan Cẩn.

Hạ Lan Cẩn nói: “Loại tình cảnh này, không dám nhắc tới tiên hoàng.” Y bỗng nhiên nghiêm túc trở lại.

Khiến cho Chu Trọng Đạo có chút ngượng ngùng.

Ở trên giường chơi đủ rồi, hướng hồ hai đại nam nhân chỉ ăn điểm tâm làm sao cũng không đủ ăn. Lúc sau vẫn là gọi đào lạnh cùng rau trộn đến ăn.

Hai người lại cùng nhau ngủ trưa chốc lát, chờ sau giờ Ngọ mặt trời yếu đi, lén lút chạy đi bơi thuyền. Người phía dưới biết nhất định là không dám để cho Chu Trọng Đạo một mình đi thuyền, dù cho mang theo Hạ Lan Cẩn cũng không được. Nhất định phải hai người chèo thuyền, một số hộ vệ, bên bờ còn phải có thật nhiều tùy tùng. Một mình chèo thuyền ngắm cảnh cũng không được.

Lúc này hấn và Hạ Lan Cẩn hai người ngồi ở bên trong thuyền, mới là thích ý.

Hoa sen nở thật vừa lúc. Bọn họ hướng lá sen dày đặc đi tới. Tiếng nước cùng âm thanh hoa lá quay tròn, vô cùng êm tai. Lúc Chu Trọng Đạo còn bé không hiểu âm thanh đó hay chỗ nào. Mà khi đó hấn trộm muốn mang theo Thuần Huy lén lút tới chơi.

Hạ Lan Cẩn rất cực bị tình cảnh này mê hoặc. Y nghiêng đầu, duỗi tay phất qua lá sen tròn tròn to, như tre con dò xét bên kia hồ hoàng hôn dần buông xuống. “Thật yên tĩnh a, thật giống trong thiên hạ chỉ còn dư lại hai người chúng ta.” Y cảm thán.

Chu Trọng Đạo trong lòng có thứ gì đó nứt ra. Nhiều năm như vậy không bỏ, tựa hồ cũng có thể buông xuống.

Hấn quyết tâm buông xuống.

Vốn là nên tại ngày đó lúc Thuần Huy chết đi liền hạ xuống quyết tâm, nhưng vẫn kéo dài đến tận giờ phút này, buồn vui đan xen, hấn cái gì cũng không nói ra được, che mắt lại.

Qua nửa ngày, Hạ Lan mới duỗi tay nắm chặt tay hấn. Nơi đó ướt nhẹp, đều là nước mắt.

“Người nhất định cảm thấy ta rất hoang đường đi.” Chu Trọng Đạo nặng nề nói.

Hai người ngồi ở bên trong thuyền, ai cũng không lay động mái chèo. MỘC LAN THUYỀN ở trong nước bồng bênh. “Không hề.” Hạ Lan Cẩn nói.

Chu Trọng Đạo cúi thấp đầu: “Vậy người vì sao không chịu cùng ta nhận nhau? Ca ca.”

9. Chương 9

Hạ Lan Cẩn mở to hai mắt.

Là Thuần Huy, y chết vào mùa đông bảy năm trước. Ba năm sau, y tỉnh lại trong cơ thể lâm bệnh nặng của Hạ Lan Cẩn, vậy y chính là Hạ Lan Cẩn.

Hạ Lan Cẩn có công danh trên người, sau khi dưỡng thân thể cho tốt, y thuận lý thành chương nhậm chức. Cũng chưa từng nghĩ tới vứt bỏ chức quan, ngàn dặm xa xôi chạy tới trong kinh, tìm người nào có quen biết.

Hoàng hậu giờ đã là Thái hậu, Chu Trọng Đạo là nhiếp chính. Trước khi chết y đã an bài xong xuôi, mọi người đều có vị trí của mình, mỗi người quản lý chức vụ của mình là tốt rồi.

Thế nhưng thay đổi vị trí, cũng là thay đổi góc nhìn. Y vốn là vua của một nước, nhìn từ trên xuống dưới, tự cho là thấy rõ. Đến bây giờ thành tiểu quan, y mới biết nguyên lai lý giải khó khăn của bách tính, vẫn còn nhiều sơ sót.

Lần này y trở về tìm Chu Trọng Đạo, là bởi vì phe Thừa tướng thực đã hạn chế nhiếp chính. Về điểm này, y đối với Chu Trọng Đạo có chút áy náy cùng hổ thẹn —— khi đó rốt cuộc vẫn có chút không yên lòng Chu Trọng Đạo, lưu lại Quý thừa tướng, không cho Chu Trọng Đạo một người độc đại.

Nhưng khi Thuần Huy chết rồi, Thái hậu, Nhiếp chính, Quý thừa tướng ba người hành động, hẳn mới biết ai mới là đáng giá tín nhiệm nhất. Thái hậu là bất vi* phái, việc quan trọng nhất là bảo vệ Hoàng đế cùng vị trí của chính mình, chuyên tâm dưỡng dục Hoàng đế, cân bằng nội bộ triều đình; y không trách nài, một người sức lực dù sao cũng có hạn. Hoàng đế bình an khỏe mạnh, chính là công lao vô cùng lớn rồi.

*(*ý là không làm gì hết)*

Quý thừa tướng là người làm y thất vọng nhất. Trước khi y chết, Quý thừa tướng luôn mồm luôn miệng đáp ứng một chuyện cũng không làm được, trị quốc càng phát huy cái đã có, quyền vọng lại càng bành trướng.

Chỉ có Chu Trọng Đạo, y nói câu kia “Người phải làm Chu công”, khích lệ lớn hơn mong đợi. Không nghĩ tới cuối cùng người ở trong triều kiên trì chính kiến của y, lại là Chu Trọng Đạo, người thường thường bị phụ hoàng phê bình mê muội mất cả ý chí, ngoạ nhân tang đức*. (*Tui hong hiểu nên để nguyên văn, ai biết chỉ tui ha)

Y ngàn dặm xa xôi đến kinh thành, được ăn cả ngã về không nương nhờ vào Chu Trọng Đạo, chỉ là vì cái này.

“Vậy ngươi vì sao không chịu cùng ta quen biết nhau? Ca ca.” Chu Trọng Đạo vừa nói câu này ra, Hạ Lan Cẩn cơ hồ muốn nhảy xuống hồ luôn.

“Điện hạ...” Hạ Lan Cẩn không thềm đến xĩa, y bao nhiêu lần đều kiên trì không nói, chẳng lẽ vào đúng lúc này lại nói. Dù cho lần này phủ nhận sau đó liền bị Chu Trọng Đạo giết người diệt khẩu, y cũng không quan tâm.

Chu Trọng Đạo đánh gãy y: “Ca ca.”

“Điện hạ....”

“Ca ca.”

Hạ Lan Cẩn bắt đắ dĩ nói: “Điện hạ giết ta đi, ta không biết điện hạ đang nói cái gì.”

Chu Trọng Đạo gọi lên nụ cười lạnh: “Người biết tất cả mọi chuyện.”

Sau đó hần khóc càng ghê gớm hơn.

Lần trước hần khóc nhiều như thế, chính là ngày Thuần Huy băng hà.

Hạ Lan Cẩn còn muốn nói điều gì, Chu Trọng Đạo thực đã nói: “Người không thừa nhận cũng không sao. Người đại khái là cảm thấy được Nhiếp chính vương đùa bỡn với thần tử*, muốn cùng với đệ đệ ngủ...”

*(*giống như quan lại các khanh á)*

Hạ Lan Cẩn rốt cục không nhịn được chồm tới che cái miệng của hần.

Chu Trọng Đạo giãy dụa: “Dưới cái nhìn của ta cũng cũng không khác gì!”

Hạ Lan Cẩn ôm lấy hần, y rốt cục nói năng lộn xộn: “Người phát điên cái gì a.”

Chu Trọng Đạo tiện tay vụng vàng ôm lấy y: “Chẳng lẽ không phải bởi vì ta yêu người như vậy, người mới có thể đến bên cạnh ta sao?”

Sắc trời đen kịt lại, Hạ Lan Cẩn nói: “Chúng ta nên về rồi. Ngày mai còn phải lên triều.”

Y nói “chúng ta”. Chu Trọng Đạo lập tức nghe lời.

Bọn họ lên bờ, Triệu Cửu Chân tại bên bờ gấp đến độ xoay vòng vòng, chậm thêm chút nữa, hần liền muốn phát động toàn bộ người ở trong vương phủ đi tìm người.

Chu Trọng Đạo không thèm quan tâm những người khác, chỉ nắm tay Hạ Lan.

Giờ khắc này mặt hần đầy nụ cười, trong mắt chỉ có Hạ Lan.

“Ngày mai lên triều, người muốn trình nghị cái gì?” Hấn hỏi Hạ Lan Cẩn. Hấn kỳ thực rõ ràng, nhưng hấn chính là muốn nói chuyện cùng Hạ Lan Cẩn, muốn hỏi ý cái vấn đề này, muốn một lần lại một lần mà lặp lại hai chữ kia.

Ngày mai. Ngày mai.

Bắt đầu từ ngày mai, mãi cho đến ngày tháng lâu dài về sau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sac-gioi>